

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. J.**, nar. dne,
státní příslušnost: Marocké království,
t. č. neznámého pobytu,
zastoupen ustanoveným opatrovníkem,
Mgr. Petrem Svobodou, advokátem,
sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2023, č. j. KRPA-328637-31/ČJ-2022-000022-MIG,

takto :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění :

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m Prahy ze dne 11. 10. 2022, č. j. KRPA-328637-17/ČJ-2022-000022-MIG, a rozhodnutím o prodloužení trvání zajištění ze dne 2. 1. 2023, č. j. KRPA-328637-27/ČJ-2022-000022-MIG, a to o 60 dnů.
2. Žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím došlo k prodloužení jeho zajištění o dalších 60 dní, celkem byl tedy omezen na osobní svobodě již 240 dní (11. 10. 2022 – 90 dnů, 2. 1. 2023 – 90 dnů, 6. 4. 2023 – 60 dnů). Z rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že se žalovaný nezabýval tím, zda není žalobce zranitelnou osobou z důvodu jeho zdravotního stavu. Žalobce poukázal na to, že má dlouhodobě závažné zdravotní problémy, kdy je konkrétně onkologickým pacientem. Od roku 2017 se léčí s nádorem, který se objevil v jeho podpaží. Podstoupil několik operací, chemoterapií a ozařování. V roce 2021 podstoupil již třetí onkologickou operaci. Na těle žalobce jsou mnohačetné jizvy od provedených operací. Jeho zdravotní stav je velmi nejistý a má strach, že by se nemoc mohla znovu rozbujet. Onkologické onemocnění mu také zhoršilo imunitní systém, což se rovněž v zajištění projevilo. Pokud by se žalovaný uvedeným zabýval, jistě by dospěl k závěru, že jde o poškození zdraví trvalého charakteru, pro které je třeba zajištění ukončit, jinak hrozí újma na zdraví. K tomu žalobce jako důkaz navrhl svou zdravotní dokumentaci vedenou v ZZC Vyšní Lhoty a email jeho sestry ze dne 9. 3. 2023.
3. Žalobce poukázal na mimořádnost institutu zajištění a jeho prodloužení. Dle něj žalovaný v jeho případě nepostupoval s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě, bez zbytečných průtahů, zajištění nebylo směřováno k cíli vyhoštění. Žalobce se domnívá, že v jeho případě neexistuje reálný předpoklad vyhoštění a doba prodloužení zajištění byla stanovena nepřezkoumatelným způsobem. Má za to, že dosavadní postup v řízení svědčí spíše možnosti neuskutečnit jeho vyhoštění. Žalobce byl zajištěn již dne 10. 10. 2022, dne 19. 10. 2022 byly veškeré doklady potřebné pro ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce zaslány na Velvyslanectví Marockého království v ČR. Po celou dobu zajištění žalobce neobdržel náhradní cestovní doklad. Neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu má relevanci pro hodnocení reálného předpokladu uskutečnitelnosti vyhoštění. Hodnocení, zda je předpoklad vyhoštění reálný, se nezakládá na jistotě, ale na pravděpodobnosti. Postačí, že reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně absentuje a v zajištění nelze pokračovat.
4. Dle žalobce z rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k zajištění náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění dojde během lhůty prodlouženého zajištění (60 dnů). Žalobce je přesvědčen, že žalovaný neměl zajištění prodloužovat nad maximální dobu 180 dní. Jde o zcela nestandardní délku zajištění. S tím souvisí důraz na kvalitu odůvodnění, a to včetně skutečností, které vedly k překročení lhůty a stavu řízení. Žalovaný dle žalobce na toto rezignoval a pouze konstatoval, že ve věci nemohl úkony urychlit, kdy současně sdělil, že proces je stále v běhu a není možné stanovit, kdy bude náhradní cestovní doklad vydán. Tedy není jisté, že dojde k vyhoštění v 60denní lhůtě. Žalovaný dle žalobce pouze přepsal důvody pro zajištění z předchozích rozhodnutí a přidal pouze sdělení o ověření totožnosti. Důvody pro rozhodnutí o prodloužení zajištění zůstaly nezměněny. Žalovaný již při vydání původního rozhodnutí o zajištění pracoval se stejnými informacemi jako při rozhodování o prodloužení zajištění, a Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

sice že žalobce nemá cestovní doklad, bude nutné zajistit ověření jeho totožnosti na zastupitelském úřadě a požádat o vydání náhradního dokladu. Žalovaný rovněž věděl o nutnosti zařídit eskortu a komunikaci s domovským státem. Rozhodnutí je dle žalobce ve vztahu k prodloužení doby zajištění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Doba zajištění je nepřiměřená.

5. Žalobce dále požádal o přiznání odkladného účinku žaloby. Ve svém návrhu uvedl, že pokud by rozhodnutí odkladný účinek přiznán nebyl, vznikla by mu nepoměrně větší újma, než jaká by vznikla jeho přiznáním, kdy by nadále trvalo jeho zajištění a bylo porušováno jedno z nejvýznamnějších lidských práv na osobní svobodu a nedotknutelnost. Přiznáním odkladného účinku nemůže dojít k zásahu do práv třetích osob a nedojde k rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že dne 20. 4. 2023 bylo zajištění žalobce ukončeno na základě příkazu k propuštění, který vydal žalovaný. Důvodem ukončení zajištění byla skutečnost, že došlo k realizaci vyhoštění a vydání náhradního cestovního dokladu. Žalobce byl eskortován leteckým spojem do domovského státu. Žalovaný má za to, že činil veškeré kroky směřující k realizaci vyhoštění, kdy však ve věci běžela objektivní překážka vyhoštění, vydání náhradního cestovního dokladu marockou stranou. Totožnost žalobce byla před vydáním napadeného rozhodnutí ověřena dne 6. 4. 2023. Přes řádné úsilí policie došlo ke zpoždění ze strany třetích zemí, což dokládá sdělení Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „ŘSCP“) ze dne 2. 1. 2023 a ze dne 6. 4. 2023, kdy ŘSCP aktivně podnikalo kroky k ověření žalobce a následně vydání cestovního dokladu. Je patrné, že docházelo i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetí země. Neexistovala překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala splnit cíl rozhodnutí o správním vyhoštění, již byly podniknuty kroky k vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaný má za to, že v odůvodnění řádně popsal důvody uvedené v § 125 zákona o pobytu cizinců vedoucí k prodloužení zajištění nad rámec maximální doby. Postupoval s náležitou pečlivostí a v mezích směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Žalovaný má za to, že jasně a konkrétně uvedl skutečnosti, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Žalobce se dle žalovaného během svého pobytu na území dopustil několika protiprávních jednání - neoprávněný pobyt bez cestovního dokladu. Z výpovědi žalobce a jeho jednání bylo patrné, že nehodlal odcestovat z území členských států EU, neboť jak opakovaně tvrdil, chce do Itálie. Není držitelem cestovního dokladu a o náhradní cestovní doklad si rovněž nepožádal ani si jej nevyřídil. Toto jednání svědčí dle žalovaného o jeho naprosté neúctě k platným zákonům České republiky, potažmo ostatních členských zemí Evropské unie a o snaze vyhnout se vycestování z území. Dle žalovaného byl v případě žalobce dán důvod pro jeho zajištění. K přípravě a samotné realizaci správního vyhoštění žalobce je příslušné ŘSCP, které zajišťuje letenku, nebo vyjednává průvoz přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje se státem o vzetí zpět cizince do domovského státu. Bylo vycházeno ze sdělení ŘSCP ze dne 2. 1. 2023. Jelikož nebylo možné zajistit v době trvání dosavadní lhůty zajištění žalobce realizaci jeho správního vyhoštění, přistoupil žalovaný v zájmu ochrany chráněných zájmů společnosti k jejímu dalšímu prodloužení s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění dle sdělení ŘSCP ze dne 6. 4. 2023. Žalovaný uvedl, že je obecně nucen vyčkat reakce požadovaného státu, přičemž doba obstarání letu s policejní eskortou a vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje kolem 40-60 dnů (dle individuálního případu může být i delší). Proces realizace správního vyhoštění byl v době vydání napadeného rozhodnutí stále ještě v běhu, došlo již k ověření totožnosti žalobce, doba, po kterou bylo nutné prodloužit omezení osobní svobody, byla stanovena s ohledem na možné vydání náhradního cestovního dokladu a realizaci samotného vyhoštění, nelze předem stanovit, kdy bude náhradní cestovní doklad vydán. V době, kdy Velvyslanectví Maroka vystaví náhradní cestovní doklad, bude moci žalovaný zajistit veškeré náležitosti k realizaci správního vyhoštění. ŘSCP musí nejdříve zajistit letenku pro cizince a eskortující policisty cestou agentury Frontex, neboť cizinec odmítl dobrovolný návrat do své země původu. Následně musí vyhledat vhodnou leteckou společnost, která je schopná zajistit leteckou přepravu jmenovaného cizince do Maroka a akceptovat skutečnost, že bude mít na palubě deportovanou osobu s eskortujícími policisty. Výběr těchto leteckých společností je omezený a proces vystavení letenek časově náročný. Až po vystavení letenek pro konkrétní let v rámci realizace správního vyhoštění Velvyslanectví Maroka vystaví náhradní cestovní doklad, jehož platnost je vázána jen na let vystavených letenek. Po vyřízení nezbytných prostředků k přepravě žalobce z ČR bude vyhoštění z území realizováno. Existoval reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění v době vydání napadeného rozhodnutí a realizace správního vyhoštění byla potenciálně možná. K uvedenému prodělanému onkologickému onemocnění v minulosti žalovaný sdělil, že žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění ani řízení o zajištění cizince toto nikdy neuvedl a na opakované dotazy na jeho zdravotní stav v protokolu o výsledku ze dne 11. 10. 2022 uváděl, že je zdrav a s ničím se neléčí. Vzhledem k tomu, že neměl žádné zjevně viditelné znaky onemocnění, žalovaný neměl žádné vodítko se domnívat, že tomu tak není. Žalovaný nemá k dispozici lékařské zprávy, tyto podléhají lékařskému tajemství, vydání lékařské zprávy je podmíněno souhlasem pacienta, a to podle zákona č. 372/2011 Sb. Pokud by při lékařské prohlídce v ZZC byly zjištěny okolnosti, které by mohly být důvodem k ukončení zajištění, správa uprchlických zařízení jako provozovatel zařízení, neprodleně správní orgán o takové skutečnosti informuje, což se nestalo. Nad rámec uvedeného žalovaný doplnil, že podle § 134 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je provozovatel zařízení mimo jiné povinen zajistit cizinci umístěnému v zařízení pro zajištění cizinců na podkladě rozhodnutí o zajištění lékařskou prohlídku, další nezbytná diagnostická a laboratorní vyšetření a očkování a preventivní opatření stanovená orgánem ochrany veřejného zdraví. Správnímu orgánu je obecně známo, že lékařská péče poskytovaná v zařízení je srovnatelná s lékařskou péčí mimo zařízení. V zařízení je zřízeno zdravotnické středisko, které poskytuje lékařské ošetření 24 hodin denně. Nelze souhlasit s argumentací žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neposoudil, zda není žalobce zranitelnou osobou z důvodu jeho zdravotního stavu. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření, vypořádal s otázkou, zda byly naplněny podmínky prodloužení zajištění o 60 dnů a zda neexistují překážky ve vycestování, které by způsobily nemožnost realizace správního vyhoštění.

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
8. Dle úředního záznamu ze dne 10. 10. 2022 byli policejní hlídkou kontrolováni dva cizinci, kteří uvedli, že pochází z Maroka, přičemž na místě bylo zjištěno, že nedisponují žádným platným cestovním dokladem ani platným povolením k pobytu, kdy jeden z cizinců byl žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

9. Při výslechu žalobce sdělil, že je zdravý. Cestovní pas Maroka zahodil v Turecku, poté cestoval bez něj. Má ukončenou devátou třídu ZŠ. Je muslim. Z Maroka vycestoval asi před měsícem sám do Turecka letecky. Poté jel z Turecka do Bulharska autobusem a přes hranice přešel pěšky. Sešel se tam s bratrancem, který je zde s ním. V Bulharsku kontaktoval převaděče, který je přiblížil srbským hranicím. Ze Srbska cestoval do Maďarska, kde musel přelézt hraniční plot. Poté nastoupili do nákladního automobilu a cestovali přes Slovensko do ČR, kde je chytla policie. Je zde poprvé, je zde se svým bratrancem, cestují pomocí převaděče. Nemá zde zajištěno žádné ubytování. Převaděči zaplatili každý 3 000 Euro. V Maroku žalobci zemřel otec i matka, neměl tam žádnou práci, ekonomická situace je tam obecně špatná. Proto vycestoval, cílem byla Itálie. V ČR se ocitl nechtěně, kamion, ve kterém cestoval, měl jet do Rakouska. O azyl nikde nežádal. Je si vědom toho, že na území ČR je oprávněn pobývat pouze s platným cestovním dokladem a vízem, k legalizaci pobytu neučinil nic. Nemá žádnou adresu, peníze má pouze tak na cestu do Itálie. Nemá zde nic kromě osobních věcí, k dispozici má pouze poslední peníze, asi 130 Euro. Je zdravý, léky nebere. Žádného lékaře nenavštěvují. Nemá zdravotní pojištění. Peníze na vyvětvování má. Je svobodný a bezdětný, v Maroku má jednoho bratra. V ČR nikoho nemá. Ve vlasti má pouze bratra, bydlel tam v domě rodičů spolu s bratrem. Ve vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí, není mu známa žádná překážka vycestování. Vycestuje dobrovolně, chce jet do Itálie.
10. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-328637-15/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 11. 10. 2022 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Počátek této doby byl určen od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Doba k vycestování byla stanovena do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
11. Téhož dne vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutí č. j. KRPA-328637-17/ČJ-2022-000022-MIG, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, a to na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
12. Součástí správního spisu je dále dokument - požadavek na umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců ze dne 11. 10. 2022, ve kterém bylo v kolonce „zjevné postižení a příp. zdravotní komplikace, na které cizinec při zajištění upozornil“, u žalobce uvedeno, že byl aktuálně bez postižení.
13. Součástí správního spisu je informace cizinci o možnosti využít dobrovolného návratu ze dne 11. 10. 2022.
14. Součástí spisu je dále žádost o zjištění totožnosti a náhradního cestovního dokladu ze dne 11. 10. 2022.
15. Součástí spisu je dále sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 1. 2023 doručené žalovanému téhož dne. Rozhodnutím ze dne 2. 1. 2023, č. j. KRPA-328637-27/ČJ-2022-000022-MIG, bylo zajištění žalobce prodlouženo o 90 dnů.
16. Dále je součástí spisu sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 6. 4. 2023, dle kterého došlo k ověření totožnosti žalobce a žalovaný byl také informován o tom, že probíhá proces vydání náhradního cestovního dokladu. Poté bude probíhat příprava realizace správního vyhoštění žalobce do domovského státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

17. Napadeným rozhodnutím ze dne 6. 4. 2023, č. j. KRPA-328637-31/ČJ-2022-000022-MIG, bylo zajištění žalobce prodlouženo o 60 dnů.
18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
19. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
20. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
21. Podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.*
22. Námitku žalobce, že odůvodnění žalovaného je nedostatečné, neboť není zřejmé, z čeho žalovaný dovodil možnost ověření totožnosti žalobce, vydání náhradního cestovního dokladu a možnost realizace správního vyhoštění ve lhůtě prodloužení zajištění o 60 dnů, soud důvodnou neshledal.
23. Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem ČR (čl. 8 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva, dále jen „ESLP“, ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Podle ESLP lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vykošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).

24. Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.
25. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Nezákonost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů cizincovy země původu v kombinaci s tím, že sám cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62).
26. V rozhodnutí ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Azs 189/2022-44, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Současně NSS upozorňuje, že celková doba zajištění stěžovatele nepřekročila ani v okamžiku vydání tohoto usnesení maximální možnou délku zajištění, která je v tomto případě až 365 dnů [§ 125 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců]. Ostatně ke komplikacím správního vyhoštění přispělo především jednání stěžovatele, který se při zadržení neprokázal dokladem totožnosti. Žalovaná či jiné správní orgány nemohou rychlost vyřizování požadavku na vydání náhradního cestovního dokladu nikterak ovlivnit (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10 Azs 29/2020-28, body 15 a 17).“*
27. Jedním z předpokladů řádného postupu žalovaného je úplné a srozumitelné odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

28. V dané věci se jednalo o opakované prodloužení zajištění, kdy poprvé bylo prodlouženo již rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-328637-27/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 2. 1. 2023, a to o 90 dnů, přičemž při rozhodování bylo mj. zohledněno sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 1. 2023 doručené žalovanému téhož dne. Obsahem tohoto sdělení byly informace o dosavadním průběhu procesu ověřování totožnosti žalobce a v návaznosti na to stav vyřizování jeho náhradního cestovního dokladu. ŘSCP konkrétně uvedlo, že byly z jeho strany ŘSCP provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu. Veškeré dokumenty byly dne 19. 10. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v ČR. Dne 25. 11. 2022 a dne 2. 1. 2023 bylo telefonicky hovořeno s konzulárním oddělením velvyslanectví, kdy tamní pracovník sdělil, že zatím nebyla velvyslanectví doručena žádná odpověď marockých orgánů. ŘSCP také uvedlo, že je ohledně ověření totožnosti a vydání náhradního dokladu odkázáno na Velvyslanectví Maroka. K době potřebné pro ověření totožnosti cizince přispívají také skutečnosti, zda správní orgán poskytl dostatek informací k osobě ověřovaného cizince. Od začátku roku 2022 do současnosti bylo ze strany ŘSCP požádáno o ověření totožnosti u 105 osob uvádějících státní příslušnost Marocké království. Z tohoto počtu se u 8 osob podařilo ověřit jejich totožnost a u 3 osob byl vydán náhradní doklad a proběhla realizace správního vyhoštění. Doba ověření trvala minimálně 90 dnů, v některých případech byla i delší a náhradní cestovní doklad byl vydán za min. 14 dnů. Doba ověřování totožnosti je u osob uvádějících státní příslušnost Marocké království ze strany Velvyslanectví Maroka individuální a nelze v žádném případě stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. ŘSCP je z jeho úřední činnosti známo, že velvyslanectví spolupracuje, proto nelze předjímat neověření.
29. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 6. 4. 2023 mu bylo doručeno další sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, ve kterém toto uvedlo, že dle sdělení konzulky Zastupitelského úřadu Marockého království při jednání konaném na Ministerstvu vnitra dne 6. 4. 2023 došlo k ověření totožnosti žalobce. Dále bylo sděleno, že v současné době probíhá proces vydání náhradního cestovního dokladu. Poté bude probíhat příprava realizace správního vyhoštění žalobce v doprovodu policistů ŘSCP do domovského státu.
30. K tomu soud uvádí, že namítanou neurčitost očekávaného termínu vydání náhradního dokladu, respektive pochybnosti o tom, zda bude tento vůbec vydán, ve vztahu k přiměřenosti prodloužení zajištění je třeba předně vnímat v kontextu toho, že žalobce při výsledku sdělil, že svůj cestovní doklad „zahodil“ v Turecku, a poté pokračoval svévolně (záměrně) bez něj směrem do členských států EU. Byl to tedy předně sám žalobce, kdo zapříčinil absenci dokladu a potřebu ověřovat jeho totožnost a žádat o vydání dokladu náhradního.
31. Ze správního spisu je zřejmé, že příslušnými orgány byly činěny úkony směřující k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu. Ze sdělení ŘSCP konkrétně vyplynulo, že potřebné dokumenty byly dne 19. 10. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v ČR, přičemž bylo vyčkáváno na reakci marocké strany. Poté proběhly dne 25. 11. 2022 a dne 2. 1. 2023 ze strany ŘSCP opakované telefonické urgencye stavu věci. Dne 6. 4. 2023, tedy ke dni rozhodování žalovaného, bylo žalovanému sděleno, že již byla totožnost žalobce ověřena a již probíhal proces vydání náhradního cestovního dokladu. Je tedy zjevné, že věc se průběžně vyvíjela za aktivní účasti ŘSCP, které se

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

opakovaně dotazovalo na aktuální stav a poté, co mu bylo známo, že došlo k ověření totožnosti žalobce, neprodleně o této skutečnosti informovalo žalovaného, který v tentýž den jako informaci obdržel, rozhodl o prodloužení zajištění.

32. Rozhodnutí o prodloužení zajištění, v případě žalobce opakované, nelze v žádném případě vnímat izolovaně bez odkazu na uvedený vývoj událostí, které dokládají, že postup správních orgánů byl zcela v souladu se zákonem. Soud nesdílí názor žalobce, že správní orgány nepostupovaly v řízení aktivně a svědomitě. Žalovaný zohlednil sdělení ŘSCP ze dne 2. 1. 2023 i 6. 4. 2023. Žádost o ověření totožnosti žalobce byla sepsána dne 11. 10. 2022, tedy ve stejný den jako bylo vydáno rozhodnutí o žalobcově zajištění a správním vyhoštění. Dne 19. 10. 2022 byly dokumenty ŘSCP odeslány na Velvyslanectví Marockého království, následovaly opakované telefonické urgencye, jak bylo uvedeno výše. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci 22. 10. 2022. Soud uvedenou aktivitu správních orgánů shledává dostatečnou, ostatně sám žalobce ani nekonkretizuje, v čem by podle něj mělo pochybení českých správních orgánů spočívat, v jakém okamžiku mělo být postupováno **jinak**. Přestože nebyl ze strany Maroka sdělen očekávaný termín vydání dokladu, byly činěny adekvátní kroky, a to, jak bylo uvedeno, v přiměřeném časovém sledu.
33. V době vydání rozhodnutí o prvním prodloužení doby zajištění žalobce nebyla ještě známa potřebná doba k ověření jeho totožnosti ani vydání náhradního cestovního dokladu, nicméně žalovaný ani ŘSCP nemohli tuto délku nijak ovlivnit. Ze sdělení ze dne 2. 1. 2023 pak vyplynulo, že sice nelze v žádném případě časově odhadnout, kdy bude totožnost ověřena a vydán doklad, nicméně realizace správního vyhoštění byla dle ŘSCP možná, Velvyslanectví Maroka dle jeho informací spolupracuje. Tomu odpovídá i následný vývoj, kdy ke dni 6. 4. 2023 již byla žalobcova totožnost ověřena. Přestože nebyla nadále známa přesná délka doby potřebné pro vydání náhradního cestovního dokladu, a to ani žalovanému, ani ŘSCP, žalovaný ani ŘSCP nemohly ani tuto délku nijak ovlivnit, přičemž byly nuceny vyčkat další reakce ze strany Maroka. Uvedený vývoj – ověření totožnosti ke dni 6. 4. 2023 nicméně dokládá, že ve věci byly i ze strany Maroka činěny kroky, což odpovídá informacím od ŘSCP o spolupráci marocké strany. Soud pro úplnost dodává, že možnost realizace správního vyhoštění byla finálně potvrzena tím, že k realizaci správního vyhoštění žalobce došlo ke dni 20. 4. 2023, jak se soud dozvěděl z vyjádření žalovaného k žalobě, kdy propuštění žalobce je doloženo obsahem správního spisu.
34. Žalovaný do svého odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 2. 1. 2023 i ze dne 6. 4. 2023 uvedl úvahu o tom, zda je správní vyhoštění potenciálně možné a v jakém časovém výhledu (doba prodloužení zajištění). Jeho postup byl vysvětlen v rozhodnutí o zajištění, adekvátně byl doplněn v návaznosti na již realizované kroky, které byly detailně popsány v rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 2. 1. 2023 ve smyslu vyjádření ŘSCP, které žalovaný tehdy obdržel, a obdobně bylo postupováno v rámci napadeného rozhodnutí.
35. Žalovaný popsal, jaké konkrétní kroky bude ve věci potřeba učinit a provedl i jejich časový odhad. V napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, že jakmile bude ze strany Maroka vystaven náhradní cestovní doklad, bude správní orgán moci zařídit veškeré náležitosti realizace správního vyhoštění. Z praxe je známo, že ŘSCP musí nejdříve zajistit letenku pro cizince a eskortující policisty, kdy výběr leteckých společností je omezený a proces vystavení letenek časově náročný. Až po vystavení letenek pro konkrétní let v rámci realizace správního vyhoštění Velvyslanectví Maroka vystaví náhradní cestovní doklad, Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jehož platnost je vázána jen na let vystavených letenek. Žalovaný je nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje kolem 30 dnů (v případě žalobce byla totožnost ověřena 6. 4. 2023). Žalovaný přihlédl také k době nutné k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo zařizuje průvoz přes další státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, ŘSCP komunikuje s domovským státem vzetí cizince zpět. Doba zajištění těchto záležitostí se pohybuje kolem 30 dnů, proto v případě žalobce byla doba 60 dnů přiměřená.

36. V případě žalobce soud považuje za zcela adekvátní postup žalovaného, kdy zajištění žalobce opakovaně prodloužil o dalších 60 dní, tj. nad maximální možnou dobu zajištění dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaným bylo rozhodnuto o prodloužení délky zajištění podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého *police je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí*, kdy odkaz na uvedené ustanovení byl žalovaným uveden ve výroku napadeného rozhodnutí a prodloužení zajištění v délce 60 dní bylo následně podrobně zdůvodněno v odůvodnění rozhodnutí. Přestože prodloužení zajištění představuje mimořádné omezení navíc nad maximální délku, byl postup souladný se zákonem. Žalovaný rovněž uvedl, že opakovaným prodloužením zajištění žalobce bude dodržen i maximální limit délky zajištění dle § 125 odst. 3, dle kterého *doba trvání zajištění podle odstavce 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odstavce 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné*.
37. Žalovaným bylo tímto způsobem zcela adekvátně reagováno na průběh věci, kdy mu bylo dne 6. 4. 2023 oznámeno, že došlo k ověření totožnosti žalobce a byl informován o tom, že probíhá proces vydání náhradního cestovního dokladu. Soud má za to, že v případě žalobce se jednalo přesně o situaci předjímanou ustanovením § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť kroky ze strany českých správních orgánů byly učiněny a postup opakovaně urgován, přičemž bylo vyčkáváno na reakci marocké strany. Ověřením totožnosti žalobce bylo potvrzeno, že i ze strany Maroka již došlo k určitému posunu a bylo tak možné důvodně očekávat že v případě žalobce bude možné správní vyhoštění realizovat v délce druhého prodloužení zajištění.
38. Podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je povinností cizince pobývat na území (ČR) pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu. Žalobce v žalobě nezpochybnil závěr žalovaného, podle kterého obě tyto povinnosti porušil a z jeho podání ani obsahu správního spisu se nepodává, že by pro něj platila výjimka z výše uvedených povinností, ať již podle zákona o pobytu cizinců nebo podle jiného zákona. Logickým a předpokládaným důsledkem neoprávněného pobytu cizince na území ČR je jeho vyhoštění, nejsou-li dány zákonné překážky pro tento postup, které však v případě žalobce zjištěny nebyly. Do doby, než bude možné správní vyhoštění fakticky realizovat, lze cizince podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistit, pokud je (mimo jiné) důvodné nebezpečí, že by mohl vyhoštění mařit nebo ztěžovat.
39. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že důvody zajištění i po uplynutí původní lhůty zajištění a jeho prvního prodloužení trvají. Z výpovědi žalobce před správním orgánem Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vyplývá, že z Maroka odešel z ekonomických důvodů, následně svévolně cestoval do Turecka a Evropy, jeho cílovou zemí je Itálie. Nejvyšší správní soud již ve svých dřívějších rozhodnutích vyslovil, že cizince lze podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistit mimo jiné právě v případě, že jde o nelegálně pobývajícího cizince deklarujícího záměr pokračovat do další země EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016 č. j. 8 Azs 171/2015-52).

40. Namítanou nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí soud neshledal. Žalovaný postupoval řádně ve spolupráci s ŘSCP a příslušným velvyslanectvím. Stanovená délka prodloužení zajištění byla odpovídající skutkovému stavu věci.
41. Co se týče možnosti realizace správního vyhoštění občanů Maroka, soud dále uvádí, že východiskem pro prodloužení zajištění je realizovatelnost účelu zajištění cizince, tj. jeho vyhoštění. Cizinec může být zajištěn jen v případě, že lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR skutečně vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017-28, č. 3628/2017 Sb. NSS, bod 10). Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS), přičemž tyto závěry lze použít i na rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016-43). *Nutno podotknout, že v řízení o prodloužení zajištění nebylo nutné postavit najisto, že vyhoštění stěžovatele bude skutečně možné. Postačilo posouzení potenciality vyhoštění* (NSS č. j. 10 Azs 29/2020 – 28). Vzniká tak otázka definice potenciality vyhoštění zajištěného cizince v případě problematického procesu ověřování totožnosti cizince jakožto prvotního předpokladu realizace vyhoštění. Pokud země původu odmítá spolupracovat při ověřování totožnosti cizince, je dána překážka vyhoštění a tedy i zajištění. Výslovné odmítnutí mezinárodní spolupráce bude zřejmě výjimečný jev, lze více očekávat stav nepředvídatelné a laxní spolupráce ze strany země původu. V takovém případě je potencialita vyhoštění určena kvantitativní úspěšností dokončení procesu ověření totožnosti zajištěných cizinců. Soud se ztotožňuje s rozsudky Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 44/2022 – 18 a č. j. 22 A 25/2022 – 21, že 3 % pravděpodobnost ověření totožnosti zajištěných cizinců u zastupitelského úřadu Maroka nedosahuje požadované četnosti, aby bylo možné považovat vyhoštění zajištěného státního příslušníka Maroka za dalšího za potencialně možné. Pokud by soud akceptoval takto nízkou míru úspěšnosti ověření totožnosti zajištěných cizinců, musel by akceptovat i nižší jednotky procent, kdy níže klesat lze jen dvakrát (2 a 1 %). Jakkoli význam pojmu potenciální značí možné, uskutečnitelné, při restriktivním výkladu nikoli vyloučené, je nutné v případě znalosti výskytu naplnění případné potenciality nalézt kvantitativní hranici určující potencialitu, pokud má skutečně platit zásada, že zajištění cizince je mimořádné opatření se zřetelem k významu ochrany osobní svobody jednotlivce. Smyslem společné azylové i pobytové evropské politiky není pouhá existence jejich procesních institutů, nýbrž skutečné naplnění jejich cílů. Avšak ani v uvedených rozsudcích Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 44/2022 – 18 a č. j. 22 A 25/2022 – 21 nebyla nízká úspěšnost ověření totožnosti marockých státních příslušníků výlučným důvodem pro zrušení jejich zajištění, nýbrž východiskem pro zjištění nepřezkoumatelnosti doby zajištění. Tedy „pouze“ kladla na žalovaného vyšší nároky na odůvodnění doby zajištění, viz. rozsudek č. j. 22 A 25/2022 – 21 : *Výše uvedené závěry jistě nelze zobecnit tak, že by do budoucna bylo zajištění občanů Maroka za účelem správního vyhoštění vyloučeno, okolnosti komunikace se zastupitelským úřadem se mohou v čase Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.*

měnit. Za současné situace však napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť odůvodnění doby zajištění vůbec neodpovídá okolnostem nynější věci, v níž naopak lze důvodně pochybovat o naplnění účelu zajištění. Dle rozsudku č. j. 41 A 44/2022 – 18 neurčité odůvodnění rozhodnutí o zajištění na 90 dnů ovšem nemůže podle krajského soudu obstát. Pokud žalovaná nedokázala přesněji odhadnout, jak dlouho budou jednotlivé fáze vyhošťovacího procesu trvat, měla ve světle výše citované judikatury a konstantní praxe zdejšího soudu zajistit žalobce na kratší dobu (než 90 dní).

42. V posuzované věci nebyl žalovaný pasivní (srovnej skutkové okolnosti v uvedeném rozsudku č. j. 22 A 25/2022 – 21). V tomto ohledu bylo opodstatnitelné první prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů, byla zde zjevná aktivita žalovaného ve smyslu ověření totožnosti žalobce a údaje o četnosti a době ověření totožnosti velvyslanectvím Maroka zavdávají opodstatněnost prodloužení doby zajištění o dalších 60 dnů, a nikoli o dobu kratší, jestliže není v dispozici žalovaného přesněji odhadnout dobu ověření totožnosti a četnost úkonů zcela odpovídá záměru žalovaného žalobce vyhostit co nejdříve, až to bude možné (srovnej rozsudek č. j. 41 A 44/2022 – 18). Úkony správních orgánů již učiněné předznamenávají následný postup správních orgánů a jsou tak nejrelevantnějším osvědčením budoucí aktivity správních orgánů a tím i podmínek prodloužení zajištění.
43. Soud si je vědom toho, že dosud převažují rozhodovací praxe krajských soudů akceptuje bez dalšího reálnost vyhoštění státních příslušníků Maroka (rozsudky Krajského soudu v Ostravě č. j. 72 A 47/2022-18 ze dne 9. 12. 2022, č. j. 18 A 1/2023-24 ze dne 11. 1. 2023, č. j. 20 A 1/2023-52 ze dne 16. 1. 2023, Krajského soudu v Plzni č. j. 16 A 14/2022-48 ze dne 7. 6. 2022 č. j. 33 A 29/2022-23 ze dne 11. 1. 2023, Městského soudu v Praze č. j. 19 A 7/2023 – 29 ze dne 10. 3. 2023).
44. V dané věci však má soud za to, že takto nízká pravděpodobnost ověření totožnosti zajištěného cizince má relevanci ve smyslu překážky realizace vyhoštění, nikoli však natolik absolutní, aby bez dalšího vyloučila zajištění cizince, neboť jednou zjištěný údaj o nízké míře ověření totožnosti státních příslušníků určité země by vedl k vyloučení jakéhokoli dalšího cizince tvrdícího shodnou státní příslušnost, aniž by bylo možné dosud nepříznivou míru ověření totožnosti takových cizích státních příslušníků zvrátit, neboť žalovaný nebude provádět ověření totožnosti cizince, který není zajištěn, kdy lze presumovat neúčinnost zvláštního opatření a následnou nedosažitelnost cizince, a tím i zmaření jeho vyhoštění.
45. V případě nízké míry ověření totožnosti cizince určité země je rozhodné, zda země původu cizince účinně komunikuje s ŘSCP, neboť nelze vyloučit nepravdivá tvrzení cizinců ohledně státní příslušnosti. Zejména je nutné akceptovat skutečnost, že možnost ověřit totožnost v zemi původu cizince bude diametrálně odlišná od ČR, s čímž počítá § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Soud si je vědom preventivního účinku zajištění ve smyslu vytvoření překážky pro tranzitní trasy ilegálních uprchlíků přes území ČR, ale bez ohledu na zvýšenou ochranu práva na osobní svobodu, má za to, že nelze pominout účel samotného zajištění. Účelem zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců není potrestat cizince, případně pozdržet jeho tranzit do cílové země, ale vytvořit předpoklady pro jeho vyhoštění. Není tak účelné zajišťovat cizince, u něhož je možnost realizace vyhoštění v zásadě mizivá. Vždy bude rozhodný souběh skutkových okolností – nižší pravděpodobnosti ověření totožnosti cizince bude odpovídat požadavek o to intenzivnější aktivity českých orgánů za účelem zjištění identity cizince.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

46. Z obou sdělení ŘSCP vyplynulo, že proces ověřování totožnosti žalobce marockými úřady probíhal, byla dána možnost potvrzení nebo vyvrácení jeho totožnosti, a tedy i potencialita jeho vyhoštění. Prvotní zajištění marockého státního příslušníka dle soudu není vyloučeno, avšak s každým dalším prodloužením doby jeho zajištění bude úměrně delší době zajištění růst požadavek na osvědčení potenciality jeho vyhoštění. To bylo v nynější věci adekvátně naplněno.
47. Soud neshledal ani namítané pochybení žalovaného v tom, že by odůvodnění rozhodnutí mělo obsahovat pouze přepsané důvody pro zajištění z předchozího rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil veškeré skutečnosti, které jej k němu vedly. Vzhledem k tomu, že se žádné skutkové okolnosti v případě žalobce, pokud jde o jeho pobytovou historii či možnost uložení zvláštních opatření, nijak nezměnily, žalovaný se logicky zaměřil na odůvodnění možnosti realizace správního vyhoštění v prodloužené době zajištění. Podmínky pro vycestování byly žalovaným adekvátně vytvořeny, žalovaný činil veškeré potřebné kroky, které ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil, což platí i o postupu ŘSCP. Uvedené kroky byly dále adekvátně doplněny v napadeném rozhodnutí, a to o informace ze sdělení od ŘSCP ze dne 6. 4. 2023.
48. Žalovaný adekvátně posoudil i možnost uplatnění zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
49. K námitce ohledně nedostatečného zohlednění toho, zda může být žalobce zranitelnou osobou z důvodu závažného zdravotního stavu, soud předně uvádí, že i kdyby byla jeho tvrzení o zdravotním stavu uvedená v žalobě pravdivá, kdy žalobce se konkrétně domnívá, že jeho vážný zdravotní stav byl důvodem pro ukončení zajištění, pak přestože žalobce považuje svůj stav za takto závažný, na sebe vědomě přijal značné riziko již samotným vycestováním způsobem, ke kterému se rozhodl, kdy konkrétně v Turecku zanechal svůj cestovní doklad, dále cestoval za pomoci převaděče, přelézal hraniční plot v Maďarsku, cestoval v nákladním automobilu apod., kdy rovněž neměl žádné zdravotní pojištění ani zajištěné žádné bydlení. Soud je názoru, že pokud by zdravotní stav žalobce měl být skutečně natolik špatný, jak uvádí v žalobě, pak zvoleným způsobem vycestování žalobce svůj zdravotní stav rozhodně nepodpořil, naopak se vystavil četnými riziky v průběhu cesty. I když nikde nezmínil, že by v průběhu cesty zaznamenal jakékoli potíže, co se týče jeho zdravotního stavu, byla taková cesta nepochybně velmi fyzicky i psychicky náročná. Takový přístup tak dle soudu předně neodpovídá popisu závažnosti stavu v žalobě.
50. Soud dále k této námitce uvádí, že žalovaný zdravotní stav žalobce v napadeném rozhodnutí řádně zohlednil, kdy se k němu vyjádřil na straně 9 svého rozhodnutí, kde zmínil, že žalobce je zdravý a s ničím se neléčí. Toto konstatování je plně souladné s vyjádřením samotného žalobce sdělené jím samým výslovně při výslechu, kdy z protokolu o výslechu ze dne 11. 10. 2022 konkrétně vyplývá, že žalobce tehdy správnímu orgánu opakovaně sdělil, že je zdravý, dále zmínil, že nebere žádné léky a k dotazu, zda navštěvuje nějakého lékaře, uvedl, že žádného nenavštěvuje. Takovéto sdělení tak naprosto neodpovídá současným tvrzením v žalobě o tom, že se od roku 2017 léčí s onkologickým onemocněním, podstoupil několik operací, chemoterapii a ozařování, v roce 2021 podstoupil již třetí onkologickou operaci. Žalobce se přitom ke svému zdravotnímu stavu vyjádřil dne 11. 10. 2022, tedy přibližně půl roku před vydáním napadeného rozhodnutí, kdy z jeho žalobních tvrzení je zjevné, že onemocnění tam uvedené trvalo podstatně delší dobu – od roku 2017. Že se žalovaný zdravotním stavem žalobce zabýval, dokládá dále mj. požadavek na umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců ze dne 11. 10. 2022, ve Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

kterém bylo v kolonce „zjevné postižení a příp. zdravotní komplikace, na které cizinec při zajištění upozornil“, u žalobce uvedeno, že byl aktuálně bez postižení. Není tedy pravdou, že by se žalovaný zdravotním stavem žalobce nezabýval, nýbrž naopak ten o svých udaných potížích informoval až nyní v podané žalobě, na což proto mohl správní orgán reagovat až v rámci vyjádření k žalobě.

51. V tom žalovaný poukázal na to, že žalobce nikdy správnímu orgánu žádné své onemocnění nenahlásil. Uváděl, že je zdrav a s ničím se neléčí. Žalovaný také upřesnil, že vzhledem k tomu, že cizinec neměl žádné zjevné viditelné znaky onemocnění, žalovaný tak neměl žádné vodítko se domnívat, že tomu tak není. Žalovaný dále sdělil, že nemá k dispozici lékařské zprávy cizince, neboť tyto podléhají lékařskému tajemství, kdy vydání lékařské zprávy je podmíněno souhlasu samotného pacienta. Pokud by při lékařské prohlídce v Zařízení pro zajištění cizinců byly zjištěny okolnosti, které by mohly být důvodem k ukončení zajištění cizince, správa uprchlických zařízení jako provozovatel zařízení, neprodleně správní orgán o takové skutečnosti informuje, což se za celou dobu trvání zajištění nestalo. Žalovaný rovněž doplnil, že podle ustanovení § 134 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je provozovatel zařízení mimo jiné povinen zajistit cizinci umístěnému v zařízení pro zajištění cizinců na podkladě rozhodnutí o zajištění lékařskou prohlídku, další nezbytná diagnostická a laboratorní vyšetření a očkování a preventivní opatření stanovená orgánem ochrany veřejného zdraví. Správnímu orgánu je obecně známo, že lékařská péče poskytovaná v zařízení je srovnatelná s lékařskou péčí mimo zařízení. V zařízení je zřízeno zdravotnické středisko, které poskytuje lékařské ošetření 24 hodin denně.
52. Soud považuje doplnění žalovaného za zcela odpovídající dané věci. Pokud by byl zdravotní stav žalobce skutečně natolik vážný, jak tvrdí, měl o tomto správní orgán informovat již při výsledku, případně bezprostředně poté, kdy zaznamenal jeho údajné tvrzené zhoršení během zajištění. Žalobce dle žalovaného nevykazoval v rámci prvotního náhledu žádné viditelné znaky onemocnění, proto žalovaný neměl důvod jeho zdravotní stav i s ohledem na sdělené informace o tom, že je žalobce zdrav, jakkoli zpochybňovat. Pokud tedy žalobce až v žalobě zmínil, že má na těle mnohačetné jizvy od provedených operací, jeho zdravotní stav je velmi nejistý a má strach, že by se nemoc mohla znovu rozbujet či že onkologické onemocnění mu také zhoršilo imunitní systém, což se rovněž v zajištění projevilo, pak měl tyto informace poskytnout především žalovanému v rámci řízení o zajištění, nebo v průběhu pobytu v zařízení, kde je cizincům rovněž zajištěna lékařská péče. I pokud by skutečně došlo ke zhoršení stavu až v době zajištění, bylo dle soudu navíc právě zařízení naopak místem, kde mohlo být žalobci případně pomoheno a poskytnuta péče, neboť jak uvedl, neměl v době cesty zajištěno zdravotní pojištění ani ubytování.
53. K návrhu důkazů žalobce, kdy navrhl svůj stav doložit svou zdravotní dokumentací vedenou v ZZC Vyšší Lhoty a emailem jeho sestry ze dne 9. 3. 2023, soud uvádí následující. Co se týče zdravotní dokumentace, její obsah žalobce k žalobě nepřiložil, a to ani jakékoli jednotlivé lékařské zprávy, kdy rovněž nebylo uvedeno, co by mělo být jejím obsahem. Z ničeho neplyne, že by žalobce v průběhu řízení žádal jakkoli zajištění pomoci ohledně jeho zdravotního stavu, o svém onemocnění neuvedl zcela nic, přičemž správní orgán si nemůže okolnosti zdravotního stavu cizince domýšlet. Pakliže je zdravotní stav žalobce skutečně natolik špatný, jak prezentuje v žalobě, soud je přesvědčen, že by nepochybně o takové situaci žalovaného informoval, a to již při výsledku. V takovém případě by žalovaný mohl zdravotnickou dokumentaci za předpokladu souhlasu žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

následně zohlednit ve svém rozhodnutí. Pokud ale žalobce správnímu orgánu o svých onemocněních nesdělil nic a činí tak až v soudním řízení, aniž by mu cokoli bránilo uvést tato tvrzení dříve, soud nevidí důvod k tomu skutkový stav upřesňovat či doplňovat nad rámec zjišťování ze strany žalovaného a zdravotní dokumentaci blíže vyžadovat, k čemuž nadto soud není bez souhlasu žalobce ani oprávněn. Žalobce pak v žalobě ani neupřesnil, co by mělo být obsahem této dokumentace. Ohledně navrhovaného důkazu – emailu sestry, pak soud uvádí, že se jedná o emailovou zprávu v cizím jazyce, soudu předloženou bez jakéhokoli dalšího upřesnění či překladu. Soud nepovažuje za potřebné zajišťovat překlad emailu, neboť jeho obsah by nemohl na výše uvedeném nic změnit, cizojazyčný email byl navíc předložen v řízení, kde je soud vázán krátkými lhůtami a časové možnosti značně omezeny. Především pak k tomuto návrhu soud konstatuje, že skrze emailovou zprávu sestry či jiných rodinných příslušníků nelze dokládat stav zdravotního stavu. Dle soudu lze navíc o důvěryhodnosti doložené zprávy pochybovat, jestliže žalobce při výsledku ohledně svých příbuzenských vazeb uvedl, že cestoval se svým bratrancem, se kterým je zde. Co se týče vazeb v ČR (či EU), tyto vyloučil a k vazbám ve vlasti sdělil, že jeho rodiče již zemřeli a v Maroku má jednoho bratra, přičemž tuto skutečnost při výsledku zopakoval v rámci odpovědi na několik dalších otázek, kdy mj. dále uvedl, že ve vlasti má pouze bratra nebo, že bydlel v Maroku v domě svých rodičů spolu s bratrem. Naopak o sestře se po celou dobu vůbec nezmínil. Byť nelze zcela vyloučit, že má žalobce sestru žijící mimo Maroko, ČR či členské státy EU, považuje tuto skutečnost soud za značně nepravděpodobnou, což snižuje důvěryhodnost předložené zprávy.

54. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku soud zamítl, neboť přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobce, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobce byla zajištěna z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě.
56. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. 5. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.